

În mod surprinzător, în anul al treilea abia dacă mai reușea să prindă un loc în echipă. Antrenorii spuneau că pierduse în greutate, iar acelora dintre ei care aveau mai mult spirit de observație li se părea că nu mai era nici la fel de înalt ca pe vremuri. Nu mai reușea nici un *touchdown* – adevărul este că îl păstrau în echipă mai ales în speranța că reputația sa covârșitoare era în stare să terorizeze și să dezorganizeze echipa de la Yale.

În ultimul an nu mai reuși nici așa să intre în echipă. Se făcuse atât de mic și de plătind, încât într-o bună zi niște studenți din anul doi îl luară drept boboc, incident care îl umili îngrozitor. Ajunse cunoscut drept un soi de copil-minune – un student în ultimul an care precis n-avea mai mult de șaisprezece ani – și adesea îl șoca să observe cât de versați erau unii dintre colegii săi. Studiul i se părea din ce în ce mai greu – simțea că erau cursuri prea avansate pentru el. Își auzise colegii vorbind despre St. Midas's, faimoasa școală preparatorie la care atîția dintre ei se pregătiseră pentru colegiu, și se hotărî să meargă acolo după absolvire, considerînd că i s-ar potrivi mai bine o viață la adăpost printre băieți de aceeași înălțime cu el.

După absolvire, în 1914, merse acasă în Baltimore cu diploma de la Harvard în buzunar. Hildegard locuia acum în Italia, așa că Benjamin se duse să stea cu fiul său, Roscoe. Acolo, însă, deși în general era bine primit, descoperi că în sentimentele lui Roscoe față de el nu exista nici un pic de căldură – ba chiar era vizibilă tendința fiului său de a crede că Benjamin, care umbla aiurea prin casă ca un adolescent cu mintea în altă parte, îi cam stătea în drum. Roscoe era acum însurat și avea o poziție importantă în viața socială din Baltimore, așa că nu-și dorea să se insinueze acolo vreun scandal legat de familia sa.

Benjamin, care nu mai era *persona grata* printre debutante și printre studentele mai tinere, se pomeni că nu prea mai are mare lucru de făcut în afară de a-și petrece timpul cu vreo trei sau patru băietani

de cincisprezece ani din vecini. Îi reveni în minte ideea de-a se duce la școala St Midas's.

— Ascultă, îi spuse el într-o bună zi lui Roscoe, ți-am spus de nenumărate ori că vreau să merg la școala pregătitoare.

— Păi, du-te, atunci, replică scurt Roscoe, pe care îl dezgusta chestiunea în cauză și care ar fi preferat să evite o asemenea discuție.

— Nu pot să mă duc singur, spuse Benjamin cu un aer neajutorat. Trebuie să mă înscriu și să mă duci acolo.

— N-am timp, declară Roscoe tăios. (Miji ochii și se uită jenat la taică-său.) De fapt ar fi mai bine să n-o mai ții atîta langa cu treaba asta. Ar fi mai bine să te oprești odată. Ar fi mai bine... ar fi mai bine... (se opri, făcîndu-se stracojiu la față în timp ce-și căuta cuvintele)... mai bine te-ai întoarce și-ai lua-o înapoi. Treaba asta a depășit limitele unei glume. Nu mai e deloc amuzant. Tu... tu fă bine și poartă-te cum trebuie!

Benjamin se uită la el, gata să izbucnească în plîns.

— Și încă ceva, continuă Roscoe, cînd sînt musafiri în casă vreau să mi te adresezi cu „unchiule“... nu cu „Roscoe“, cu „unchiule“, ai înțeles? E absurd să vezi un băiat de cincisprezece ani cum mă strigă pe numele de botez. Poate-ar fi mai bine să mă strigi „unchiule“ tot timpul, ca să-ți întreprind obicei.

După ce-i aruncă tatălui său o privire aspră, Roscoe se întoarce și plecă...

10

La finalul acelei întrevederi, Benjamin urcă scara încet și mohorît și se opri să se privească în oglindă. Nu se mai bărbierise de trei luni, dar nu reuși să-și depisteze pe față nimic altceva decît o brumă alburie în care nu i se părea necesar să se amestece. Cînd venise prima dată acasă de la Harvard, Roscoe îl abordase cu propunerea de a purta ochelari și favoriți

falși lipiți pe obraji, iar în acel moment avusese senzația că urma să se repete farsa primilor ani. Dar favoriții îi dădeau mîncărimi și-l făceau să se simtă jenat. Plînse pînă ce Roscoe se înduplecă în silă.

Benjamin deschise o carte cu povestiri pentru băieți, *Cercetașii din Bimini Bay*, și începu să citească. Dar se pomeni că-i zboară gîndul cu încăpăținare spre război. America li se alăturase aliaților în cursul lunii anterioare, iar Benjamin voia să se înroleze, dar, vai, vîrsta minimă era șaisprezece ani, iar el nu arăta atît de mare. Oricum l-ar fi descalificat și vîrsta lui reală, cincizeci și șapte.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi apăru majordomul cu o scrisoare purtînd într-un colț o impozantă inscripție oficială adresată domnului Benjamin Button. Benjamin rupse lacom plicul și citi cu încîntare scrisoarea. I se aducea la cunoștință că mulți ofițeri în rezervă care luptaseră în războiul hispano-american erau chemați înapoi în serviciul activ și înaintați în rang; era inclusă numirea lui ca general de brigadă în armata Statelor Unite, cu ordinul de a se prezenta imediat la raport.

Benjamin sări în picioare fremătînd de entuziasm. Asta-și dorise. Își puse pălăria și zece minute mai tîrziu intră într-un atelier de croitorie de pe Charles Street și ceru cu vocea lui ascuțită și nesigură să i se ia măsurătorile pentru o uniformă.

— Vrei să te joci de-a soldatul, fiule? îi aruncă un funcționar, pe un ton nepăsător.

Benjamin se înroși la față.

— Ascultă! Nu-i treaba dumitale ce vreau eu! ripostă el mînios. Mă numesc Button și locuiesc în Mt. Vernon Place, așa ca să știi că am cu ce să plătesc.

— Ei, admise șovăind funcționarul, și dacă nu ai, presupun că are tatăl tău, deci e perfect.

Lui Benjamin i se luară măsurile, iar după o săptămînă uniforma era gata. Întîmpină dificultăți în a obține însemnele potrivite gradului său de general deoarece vînzătorul insista să-l convingă de faptul că o drăguță de insignă a Asociației Doamnelor

Jucătoare de Cricket ar fi arătat la fel de bine și că să se joace cu ea era mult mai distractiv.

Fără să-l anunțe pe Roscoe, Benjamin plecă de acasă într-o noapte și luă trenul către Camp Mosby, în Carolina de Sud, unde urma să preia comanda unei brigăzi de infanterie. Într-o zi sufocantă de aprilie, se apropie de intrarea în tabăra militară, plăti cît îi datora taximetristului care îl adusese de la gară și se întoarse către santinelă.

— Pune pe cineva să-mi ia bagajele! rosti el tăios.

Soldatul de gardă îl privi muștrător.

— Ia zi, un' te duci cu țoalele generalului, fiule?

Benjamin, veteran al războiului hispano-american, se dezlănțui asupra lui ca un vîrtej, cu ochii scînteindu-i, dar, vai, cu o pițigăiată voce în schimbare.

— Atenție la mine! încercă el să tune asupra soldatului.

Făcu o pauză ca să respire, apoi deodată văzu santinela cum pocnește din călcîie și prezintă arma.

Benjamin își ascunse un surîs de satisfacție, dar cînd aruncă o privire în jur îi păli zîmbetul. Nu el era cel care inspirase supunere, ci un impunător colonel de artilerie care se apropia călare.

— Domnule colonel! țipă ascuțit Benjamin.

Colonelul se apropie, trase de frîu și privi calm în jos către el, cu o sclipire în ochi.

— Al cui băiețel ești tu? întrebă cu blîndețe.

— Al naibii de nu-ți arăt eu imediat al cui băiețel sînt! replică Benjamin cu ferocitate în voce. Dă-te jos de pe calul ăla!

Colonelul rîse zgomotos.

— Îl vrei, ai, generale?

— Uite! răcni Benjamin disperat. Citește asta.

Și-i vîrî sub nas colonelului convocarea primită. Colonelul o citi cu ochii ieșiți din orbite.

— De unde ai asta? întrebă imperativ, strecurîndu-și documentul în buzunar.

— De la Guvern o am, după cum o să afli cît de curînd!

— Ia vino tu cu mine, spuse colonelul, privindu-l într-un anume fel. Mergem la Cartierul General să lămurim chestiunea asta. Vino.

Colonelul se întoarce și își mîină calul la pas în direcția Cartierului General. Benjamin n-avea altceva de făcut decît să-l urmeze cît mai demn cu putință – promițîndu-și în sinea lui o răzbunare strașnică. Dar răzbunarea aceasta n-a mai ajuns să se materializeze. Două zile mai tîrziu însă se materializă din Baltimore fiul său, încins și nervos după zorul călătoriei, și-l escortă pe generalul în lacrimi, *fără* uniformă, înapoi acasă.

11

În 1920 se născu primul copil al lui Roscoe Button. În orice caz, în timpul festivităților de întîmpinare nimeni nu găsi de cuviință să pomenească faptul că micuțul cel șleampăt, arătînd ca la vreo zece ani, care se juca prin casă cu soldăței de plumb și un circ în miniatură era bunicul nou-născutului.

Nimeni nu-l antipatiza pe băiețelul pe al cărui chip fraged și vesel se citea doar o urmă de tristețe, dar pentru Roscoe Button prezența lui era o continuă sursă de chinuri. În limbajul specific generației sale, Roscoe considera că trebușoara asta nu era „eficientă”. I se părea că propriul său tată, în refuzul său de a arăta ca la șaiszeci de ani, nu se comportase ca un „mascul get-beget” – asta era expresia preferată a lui Roscoe –, ci într-un fel straniu și capricios. Într-adevăr, doar o jumătate de oră de cugetare la chestiunea asta era de-ajuns ca să-l aducă în pragul nebuniei. Roscoe considera că „spiritele vivace” trebuie să se păstreze tinere, dar a pune asta în practică la o asemenea scară era... era... era inefficient. Și ajuns cu gîndul aici, Roscoe se odihni.

Cinci ani mai tîrziu, băiețelul lui Roscoe era deja suficient de mare ca să se joace cu micul Benjamin sub supravegherea unei singure bone. Roscoe îi duse pe amîndoi în aceeași zi la grădiniță, iar Benjamin

descoperi că fișile de hîrtie colorată, confecționatul de covorașe și lăntișoare și modele care mai de care mai interesante și mai drăguțe era jocul cel mai fascinant din lume. Educatorea l-a pus să stea la colț, o dată, pentru că se purtase urît – și atunci a plîns –, dar cea mai mare parte a timpului era compusă din ore de bucurie într-o cameră veselă, cu soarele răzbătînd prin ferestre și cu mîna blîndă a domnișoarei Bailey odihnindu-se din cînd în cînd preț de o clipă în părul lui zbîrlit.

Fiul lui Roscoe trecu în clasa întîii după un an, dar Benjamin rămase la grădiniță. Era foarte fericit. Cîteodată, cînd alți prichindei vorbeau despre ce vor face cînd vor crește mari, peste fața lui trecea o umbră, de parcă, într-un fel estompat, copilăresc, își dădea seama că acelea erau lucruri cu care n-avea să mai aibă de-a face niciodată.

Zilele curgeau monoton. Se întoarse la grădiniță și în al treilea an, dar acum era prea mic ca să înțeleagă pentru ce erau fișile de hîrtie în culori strălucitoare. Plînsese din cauză că ceilalți băieți erau mai mari decît el și se temea de ei. Educatorea îi vorbi despre asta, dar el, deși încercă să înțeleagă, nu pricepu nimic.

Îl retraseră de la grădiniță. Bona lui, Nana, în scrobita ei rochie cadrilată, deveni centrul micii sale lumii. În zilele cu soare se plimbau prin parc; Nana îi arăta cu degetul un monstru uriaș și cenușiu și rostea cuvîntul „elefant“, iar Benjamin repeta după ea; apoi seara, pe cînd ea îl dezbrăca și îl băga în pat, el îi repeta întruna cu glas tare: „Efefant, efefant, efefant“. Cîteodată Nana îl lăsa să țopăie în pat, ceea ce era distractiv, căci dacă te lăsai să cazi în fund cînd trebuia te pomeneai aruncat iar în picioare, și dacă spuneai un „Aaa“ lung în timpul săriturilor obțineai un efect foarte plăcut de voce întreruptă.

Îi plăcea la nebunie să ia cîte un baston lung din stativul pentru pălării și să umble prin casă lovind cu el scaunele și mesele și spunînd: „Bătaie, bătaie, bătaie“. Cînd era lume de față, doamnele în